

Lava

-een blijspel in vier scènes-

door

Bruno Buteneers

PERSONAGES

(3 dames - 2 heren)

Professor **MONIQUE**, leeftijd tussen 40 en 60 jaar, heeft lange grijze haren of een lange staart. Ze draagt een klassieke tropenhelm, half lange broek en een safari bodywarmer. **Monique** is ernstig en geleerd. Ze neemt alles veel te ernstig. Voor haar academische carrière heeft alles in haar leven moeten wijken.

Assistent **Rita**, leeftijd tussen 40 en 60 jaar, draagt ook avonturenkledij. **Rita** heeft altijd de tweede viool gespeeld. Eigenlijk heeft zij veel van het baanbrekende werk van de professor verricht.

Hulpje **LIESJE**, leeftijd tussen 20 en 30 jaar, draagt ook avonturenkledij. Liesje heeft een *nerdig* uiterlijk met een ietwat te grote bril. Ze is het manusje van alles van de professor en ze krijgt het steeds moeilijker met haar onderdanige rol.

ANDRÉS, leeftijd tussen 20 en 40 jaar, is een inheemse man. Hij draagt een strooien rokje en heeft een ketting van botten om. Andrés staat ver van de drukte van de Westerse wereld af. Hij heeft de taal geleerd uit een boekje van missionarissen. Hij spreekt altijd eerst de zin uit en als laatste, na een korte pauze, pas het werkwoord.

NIGEL, leeftijd tussen 40 en 70 jaar. Deze Engelse parachutist denkt dat de oorlog nog niet voorbij is. Nigel praat altijd met een Engels accent.

DECOR

De bodem van een vulkaan. Een donkere en rotsige achtergrond met hier en daar een liaan en wat tropisch mos. Sommige stukken gloeien af en toe rood op en lijken te pulseren. Enkele rotsblokken van verschillende formaten liggen over het podium verspreid.

Op de eenvoudigste manier kan dit alles ook opgeroepen worden door gewoon zwarte doeken en enkele planten op te hangen.

TIJD

Het stuk speelt zich op twee dagen af.

KORTE INHOUD

Een onderzoeksteam van drie vrouwen komt op de bodem van een vulkaan vast te zitten. Een inheemse man met een gebroken hart en een Engelse parachutist die denkt dat de Tweede Wereldoorlog nog niet voorbij is, komen hen onverwacht gezelschap houden. Geraken ze er ooit weer uit? Maar vooral... geraken ze het ooit eens?

Professor **Monique** en haar team zakken af naar een eiland. Ze dalen af in een vulkaan, maar komen er vast te zitten. Professor Monique legt de schuld bij Liesje. **Liesje** heeft niet gestudeerd en is tewerkgesteld als manusje van alles van de professor. Stilaan raakt ze de kleinerende opmerkingen van de professor grondig beu.

Assistent **Rita** ontdekt dat de professor oneerlijk te werk is gegaan en met haar eer wil gaan lopen. Op het moment dat Rita en Liesje zich tegen de professor keren, merken ze dat ze niet alleen zijn in de vulkaan. De inheemse man **Andrés** verwerkt er zijn liefdesverdriet.

Per ongeluk landt **Nigel** met zijn parachute in de vulkaan. Nigel is een soldaat uit de Tweede Wereldoorlog die niet weet dat de oorlog gedaan is. Dankzij deze twee mannen ontdekken Liesje en Rita de ware reden waarom Monique naar het eiland kwam. Er groeit op het eiland een plant die voor het eeuwige leven kan zorgen.

Maar ook de vulkaan roert zich.

EERSTE SCENE

(Monique en Rita staan tegenover Liesje. Liesje is overdreven beladen met tal van rugzakken, tassen en een statief. Tussen hen in bengelt een touw. Iedereen kijkt naar boven. Het touw blijf zo lang mogelijk naar beneden vallen. Hoe langer, hoe liever. Iedereen kijkt het einde van het touw na wanneer het op het podium valt. Verbaasd blijf iedereen een tijdje naar de grond staren.)

RITA : *(verbazing)* Hoe geraken wij nu weer naar boven?

MONIQUE : *(streng en belerend)* Liesje, heb je het touw wel goed vastgeknoopt? Het touw waarmee we weer uit deze vulkaan moeten klimmen.

RITA : *(tikje op de schouder van Monique)* Professor, ik denk het niet, hé? *(kijkt snel naar boven, naar beneden en weer naar boven)*

MONIQUE : Hoe geraken wij dan weer naar boven? De universiteit verwacht de resultaten van mijn belangrijke studie *sito presto*.

LIESJE : *(zet enkele rugzakken neer)* Ja, professor... Sorry, sorry, sorry!

MONIQUE : Sorry? Sorry? Ik wil van geen Engelse leenwoorden weten... Het spijt me.

RITA : *(sussend)* Dat is niet erg, professor. Iedereen maakt wel eens fouten.

MONIQUE : *(irritatie)* Welke fouten? *(wijzend naar Liesje)* Het spijt haar! Het spijt me, dat moet ze zeggen in plaats van dat Engelse woord. Onze taal kent meer dan voldoende eigen woorden. De Angelsaksische wereld hoeft ons niet altijd te beïnvloeden.

LIESJE : Het spijt me.

MONIQUE : Wat spijt je, kind?

LIESJE : Dat ik *sorry* zei.

MONIQUE : *(streng)* Neen, dat spijt je niet.

RITA : *(zet stap naar Monique toe)* Jawel, professor, ik heb het ook gehoord.

MONIQUE : Neen, Liesje, je moet spijt hebben dat je het touw niet deftig hebt vastgeknoopt.

LIESJE : *(mompelend)* Ik begin stilaan spijt van mijn sollicitatie te krijgen. *(naar Monique en overdreven luid)* Het spijt me. Echt, het spijt me, professor.

MONIQUE : Ik kan je excuses moeilijk aanvaarden. We zitten tenslotte vast op de bodem van een vulkaan. En dit, door *jouw* schuld.

(Liesje begint in de rugzakken te rommelen.)

RITA : *(bemiddelend)* Professor, Liesje heeft al het materiaal voor het onderzoek door de jungle gesleurd.

(Liesje haalt een mobiele telefoon tevoorschijn. Ze zet stampvoetend enkele passen in de ene richting, houdt de telefoon in de lucht en bekijkt de anderen even boos. Dit herhaalt ze enkele keren in een andere richting terwijl het spel verder gaat.)

RITA : Daarna heeft Liesje alles in een gammel bootje van riet geladen en stroomopwaarts gepeddeld in een rivier vol piranha's. Dan, dan heeft ze alles nog eens de rug van deze vulkaan op getrokken. En toen je dat muskietennet vergeten was, toen is ze helemaal terug naar...

MONIQUE : *(onverschillig)* ...dat is toch haar werk? *(met armgebaren)* Kijk Rita, je hebt denkers en je hebt doeners. Je verwacht toch niet dat de denkers ook nog eens al het werk van de doeners gaan doen?

LIESJE : *(boos)* Geen bereik!

(Liesje neemt nu het touw vast en ze probeert het verwoed zoals een lasso omhoog te gooien terwijl het spel verder gaat.)

MONIQUE : Zelf heb ik mijn hele leven lang gestudeerd en gedoctoreerd. Jij weet toch wat dat betekent, Rita. Jij bent opgeklommen tot mijn assistent. *(nadruk)* Het spijt me, maar Liesje heeft niets noemenswaardig gestudeerd.

RITA : Ik ben zeer tevreden over haar werk. En ze is lief en zorgzaam.

MONIQUE: Ja, begrijp me niet verkeerd. Haar werk is wel belangrijk, want het materiaal moet tot hier geraken. Maar nu heeft ze een ka-pi-tale fout gemaakt.

(Liesje toont nu duidelijk een galgenknoop aan het publiek. Ze kijkt dan dreigend heen en weer tussen de knoop en Monique.)

RITA : Iedereen maakt fouten, daarom zijn we mensen.

MONIQUE : Het valt af te wachten of deze fout ons ons leven zal kosten.

(Monique stapt op Liesje af.)

MONIQUE: *(bemoederend)* Ja, liefje, dat is een mooie knoop. Maar wel een beetje te laat.

(Liesje kijkt enorm woest de zaal in. Rita schiet tussen Monique en Liesje in en pakt Liesje sussend vast.)

RITA : Professor Monique, ga jij daar maar wat in de hoek uitrusten. Wacht...

(Rita haalt een schrijfmap uit een rugzak en stopt ze Monique toe.)

RITA : Wil je onze bevindingen al eens nalezen? Ik heb al wat aantekeningen gemaakt.

(Monique neemt de map aan en ze gaat af.)

LIESJE : Wat een onhebbelijk mens! Ik had dit werk nooit mogen aannemen. Maar de jungle sprak me enorm aan. *(spuwt het uit)* Niet zij!

RITA : Liesje, professor Monique staat onder een enorme druk. De universiteit verwacht dat ze heel wat onderzoeken publiceert in internationale tijdschriften. Ze heeft al meer dan vierhonderd publicaties op haar naam staan. Daarom heeft ze nooit tijd gehad voor een man en een gezin. Ooit heeft ze wat gehad met een Engelse professor. Het draaide op niets uit, vandaar haar afkeer voor alles wat Engels is, denk ik.

LIESJE : Alleen en verbitterd. *(roept na)* Zuurpruim! Maar Rita, hoe kan jij het zo lang bij haar volhouden?

RITA : Geloof me, ze is de allerbeste in haar vak. Op dat vlak kan ik enorm veel van haar bijleren. Maar ze acht mijn werk nog niet goed genoeg voor publicatie, maar... *(dromend)* ooit, op een dag...

LIESJE : ... dan word je zoals zij. *(even pauze)* Waarom voelen sommige mensen zich beter dan anderen? Zet iemand met veel diploma's een week in de jungle en die wordt opgevreten, terwijl iemand van een inheemse stam het met gemak overleeft. *(schudt het hoofd)* Wat hoopt de professor dan in deze vulkaan te vinden?

RITA : Eerlijk gezegd, ik heb er geen flauw idee van. Ze doet er nogal geheimzinnig over. Ik kan er geen touw aan vastknopen.

LIESJE : *(nadenkend)* Over touwen gesproken, voor we afdaalden, heeft de professor nog aan het touw zitten frunniken. Heeft ze toevallig ooit een studie over knopen gedaan?

RITA : Toch wel, in 1985 een paper, getiteld: *Met tien zeemansknopen gaat geen gijzelaar nog lopen.*

LIESJE : Mmm, vreemd...

(Monique komt op. Ze is duidelijk over haar toeren.)

MONIQUE : *(bang)* Daar zit iets! Daar zit een beest! Het gaat mij opeten.

(Monique verschuilt zich achter Rita.)

RITA : Wat? Ben je zeker? Waar?

MONIQUE : Daar! Het gehuil van een gewond dier! Klaar om aan te vallen!

LIESJE : Dat kan toch niet. Er leeft toch niets op de bodem van een vulkaan. Het zal misschien een klein spinnetje zijn.

(Liesje stapt moedig naar voren. Monique blijft achter Rita staan huiveren.)

LIESJE : Goed, de doener zal dan eens voor de denker gaan kijken. Tien zeemansknopen...

(Liesje neemt een zaklamp uit de rugzak en ze gaat af.)

RITA : Ben je zeker, professor?

MONIQUE : Heel zeker. Wat als het wild dier Liesje verscheurd?

RITA : *(trots)* Kijk, eens aan. Je bent toch bezorgd om haar?

MONIQUE : Ik vraag me gewoon af wie dan alles weer naar boven gaat dragen.

RITA : *(hoofdschuddend)* Professor, Liesje doet zo haar best.

MONIQUE : Een wild dier, ik weet het zeker. Ik voelde zijn gehijg in mijn nek en met zijn harige poten wilde het...

RITA : ...er zit daar echt geen wild dier, pro...

(Liesje slaakt een ijselijke gil en komt weer op. Ze laat haar zaklamp vallen en gaat achter Monique staan.)

LIESJE : *(bang)* Ze heeft gelijk! Er zit daar iets. Een vulkaanmonster!

(Er ontstaat een komisch geduw en getrek om als laatste in de rij te staan. Een soort van menselijk gesnik wordt steeds luider en luider.)

LIESJE : We pakken het touw en... en...

(Andrés komt op.)

M+L+R : (bang) Aaaaah!?!)

(Andrés huult en snikt. Liesje, Rita en Monique komen naast elkaar staan.)

RITA : (verbaasd) Een man?

MONIQUE : Een inheemse bewoner!

LIESJE : Dan moet er toch een weg naar buiten zijn?

MONIQUE : (wijst met bibberende vinger) Is hij...is hij...gevaarlijk? Hij draagt een ketting van beenderen. Een kannibaal.

RITA : Als het echt een kannibaal is dan... dan zijn wij een feestmaal.

LIESJE : (vrolijk) Dan is professor Monique toch het stuk vlees dat op het buffet tot het laatste blijft liggen.

(Monique kijkt Liesje even boos aan. Andrés stapt op hen af. Ze kijken hem bang en afwachtend aan. Plots steekt Andrés zijn hand uit naar Liesje. Iedereen schrikt.)

LIESJE : (tot de anderen) Ik denk dat hij ons wil begroeten.

(Andrés schudt de hand van Liesje.)

ANDRÉS : Mooie vrouw.

(Liesje is duidelijk gecharmeerd. Andrés stapt verder en neemt de hand van Rita.)

ANDRÉS : Ook mooie vrouw.

(Ook Rita is duidelijk gecharmeerd. Andrés stapt verder en neemt als laatste de hand van Monique vast.)

ANDRÉS : (lange aarzeling) Dag meneer.

(Monique schudt overdreven geschrokken/beledigd haar hoofd.)

RITA : (blij) Hij spreekt onze taal! Hoe heet je?

ANDRÉS : Ik, Andrés. Ik jullie taal in boek van missionarissen...geleerd.

MONIQUE : André, hoe geraken we hier uit?

ANDRÉS : Niet André, Andrés! Sssss, zoals ssssslang. Mijn naam geschenk van de junglegoden... zijn. Niet om mee te... lachen. Wat uw naam dan ...zijn?

MONIQUE : (zuchtend) Monique. Professor Monique.

ANDRÉS : Ah! Ik ooit iets met een Monique... hebben gehad. (*opgewonden*) Monique elastiek. Lenige westerse vrouw. (*wenkbrauwen gaan lustig op en neer*)

RITA : (*zwaait met hand*) Oe, la, la professor.

(*Monique kantelt haar hoofd en kijkt Rita bedenkelijk aan.*)

RITA : Neen, het zal wel een andere geweest zijn. Andrés, ik ben Rita.

LIESJE : En ik Liesje. Zeg Andrés, hoe geraken we uit deze vulkaan?

ANDRÉS : Uit deze vulkaan?

L+R+M : (*ongeduldig en gelijktijdig een stap vooruit*) Ja?

ANDRÉS : Niet.

LIESJE : Niet?

RITA : Maar wat doe jij hier dan, Andrés?

MONIQUE : (*bang*) Of gaat hij ons iets anders aandoen? (*boos*) Ik wist het, alle mannen zijn hetzelfde.

LIESJE : (*spottend*) Ik denk niet dat jij daar bang voor moet zijn, *elastiekje*.

ANDRÉS : Neen, ik in deze vulkaan om te... sterven.

L+R+M : (*ongeloof*) Sterven?

ANDRÉS : (*droef*) Een meisje mijn hart...gebroken. In mijn stam, de enige manier tegen kapot hart, afgelegen en in eenzaamheid... doodgaan.

RITA : (*nieuwsgierig*) Heeft ze je misschien bedrogen?

ANDRÉS : Het meisje, een andere man....

MONIQUE : ... zie je wel, ze had een ander. Tssss.

ANDRÉS : Het meisje andere man... vermoord.

L+R+M : Vermoord?

ANDRÉS : (*opgewekt*) Hoe jullie dat zo gelijk... doen? Grappig, als ik geen (*weer triest*) zwaar liefdesverdriet... had (*snikt even*).

RITA : (*nieuwsgierig*) Waarom heeft zij hem vermoord? (*richting anderen*) Spannend!

ANDRÉS : Hij dolgraag bloem... willen plukken.

MONIQUE : Altijd hetzelfde, met die mannen! Maar waarom zeg je het werkwoord van je zin altijd als laatste? Ik vind dat vrij irritant.

LIESJE : (*spottend*) Hopelijk is hij naar de universiteit geweest. Een kannibaal die letters vreet en geen mensen.

ANDRÉS : In taalboek van missionaris, bij de invuloefening het werkwoord altijd achteraan de zin...staan. Maar wat jullie hier in vulkaan...komen doen? Vulkaan op... uitbarsten staan.

MONIQUE : (*paniek*) Wat?

RITA : Wanneer?

ANDRÉS : Over honderd jaar.

(*Iedereen haalt opgelucht adem.*)

ANDRÉS : Of morgen.

(*Iedereen schrikt.*)

ANDRÉS : (*argwaan*) Of jullie hier misschien voor de plant...gekomen zijn?

(*Monique zet snel een stap naar voren.*)

MONIQUE : Plant? Welke plant? Ik werk aan een werkstuk over...euh... Wacht!

(*Monique doorzoekt haar rugzak en haalt een banaan tevoorschijn.*)

MONIQUE : Een werkstuk getiteld: 'Kan een banaan staan op de bodem van een vulkaan.'

(*Rita en Liesje kijken elkaar niet begrijpend aan. Monique bukt zich en ze probeert de banaan op de grond recht te zetten. De banaan valt.*)

MONIQUE : Neen, dus (*giechelt onwennig*).

LIESJE : (*tegen Rita*) De professor gedraagt zich plots zo raar?

RITA : Vreemd. Zeg, misschien kan Andrés helpen het touw naar boven te gooien?

(*Liesje pakt met enthousiasme het touw vast en gooit het één keer omhoog. Ook Andrés doet tevergeefs enkele pogingen.*)

LIESJE : (*buiten adem*) Ik weet het echt niet meer. We zitten vast, met elkaar opgescheept.

(*Liesje kijkt giftig naar Monique.*)

ANDRÉS : Slap touw, misschien over touw...wrijven.

LIESJE : Wrijven?

ANDRÉS : Ja, zoals bij de man, de *pájaro carpintero*! (*wenkbrauwen gaan lustig op en neer*)

(*Andrés maakt met zijn hand een gebaar zoals een kite/ strandvlieger die de lucht in gaat. Rita komt snel tussenbeide.*)

RITA : Neen, neen, neen! Die vlieger gaat niet op, Andrés. Maar wat wilde je daar over een plant zeggen?

MONIQUE : (*snel*) We hebben genoeg tijd verloren en moeten een manier vinden om hier uit te geraken. Een professor, zijn assistent, iemand die één is met de natuur en... Liesje... die moeten met al hun verstand toch een manier vinden om hier uit te geraken.

(*Liesje schudt haar hoofd. Ze haalt haar mobiele telefoon boven en kijkt even op het scherm.*)

LIESJE : (*enthousiast*) Ja! Eén balkje ontvangst!

RITA : Snel! Bel!

LIESJE : Olivier? Liesje hier. We zitten vast op de bodem van een vulkaan (*pauzeert even om te luisteren*) Verdorie, batterij leeg.

RITA : Wat zei Olivier?

LIESJE : (*praat loom*) Je zit op de bodem van een vuurspuwende berg? Oei, da's erg.

ANDRÉS : Waarom jij in stuk zeep...praten?

RITA : Neen, neen, Andrés, dat is een toestel om met andere mensen over lange afstand... te praten. Oei, nu ik ook al...begin.

MONIQUE : (*streng*) Komt Olivier ons redden? Stuur hij hulp?

LIESJE : Ik vrees er voor. Hij was pas wakker en soms is hij nogal traag van begrip.

MONIQUE : Waarom bel je net hem dan op?

LIESJE : (*ingehouden woede*) Omdat hij als eerste in het geheugen van...

RITA : ...wacht, wacht! We gaan allemaal even rustig nadenken. Ieder in zijn eigen hoekje. We zetten de rugzakken en het materiaal in het midden. Zo hebben we allemaal wat privacy.

(Rita begint met rugzakken te versleuren. Andrés gaat in een hoek zitten. Uit een van de rugzakken valt een bundel papieren. Rita bukt zich om de papieren op te rapen. Ze begint er een van te lezen en blijft abrupt staan.)

RITA : (verbaasd) Wat? Dit moet een vergissing zijn.

(Monique komt aarzelend op haar af.)

MONIQUE : (voorzichtig) Wat heb je gevonden, Rita? Mijn trouwe assistent?

RITA : (boos) Jij! Jij hebt mijn onderzoek gepubliceerd onder jouw naam? Mijn werk!

MONIQUE : Ik kan het uitleggen, Rita.

RITA : Je zei steeds dat het te vroeg was. Dat mijn tijd nog zou komen. Strijk jij nu de eer op van mijn werk? Hoe durf je?

MONIQUE : Ik heb je steeds als coauteur opgegeven. In de academische wereld heeft mijn naam nog altijd veel meer weerklank dan die van jou. Ik heb je net een dienst bewezen.

RITA : (boos) Dat zal wel.

(Rita gaat boos aan de linkerkant van de rugzakken zitten. Liesje volgt haar. Liesje begint aan een steentje en een kettinkje te frunniken. Monique gaat aan de andere rechterkant zitten. Rita bekijkt wat aantekeningen. Andrés begint weer te huilen.)

RITA : En hier? Moet je nu horen. De firma *Eterna Vida* belooft de professor 10 miljoen als ze het plantenextract overhandigd.

LIESJE : Welk plantenextract?

RITA : Dat staat er niet bij. Is ze hier om een plant te zoeken?

LIESJE : (nadenkend) Betekent *Eterna Vida* niet 'eeuwig leven' in het Spaans?

RITA : Wat ben je daar aan het maken?

LIESJE : Oh, dit (toont juweel)? Ach, ik maak in mijn vrije tijd juwelen. Ik spaar en hoop op een dag een boetiekje te kunnen openen.

RITA : Je hebt er aanleg voor. Echt mooi.

LIESJE : Bedankt!

RITA : Heb je dat zonet van die vulkaansteen gemaakt?

LIESJE : Ja. Ik weiger te geloven dat dit het laatste juweel is dat ik ooit zal maken.

RITA : We geraken hieruit. Desnoods maken we van de onderbroek van *Monique Elastiek*... een zeppelin.

(Rita en Liesje lachen luid. Als ze uitgelachen zijn, dan blijft enkel het gehuil van Andrés over.)

RITA : Ik heb zo'n medelijden met Andrés. Dat gehuil, zoveel verdriet.

(Rita veert recht en ze schuifelt wat in de richting van de rugzakken.)

RITA : Andrés, psst! Andrés, kom.

(Andrés stopt met huilen, staat recht en komt vervolgens bij hen staan.)

RITA : Vertel eens wat meer over jezelf, Andrés.

LIESJE : *(maakt krachtige vuist)* Wie ben je? Wat doe je? Wat drijft je?

(Een felle spot valt op hem. Andrés voert een dansje met zang op.)

ANDRÉS : *(zingt)* Ik onder het licht van *Mama Quilla*..., de godin van de maan...geboren.
Mijn papa daarom 's nachts de dokter uit zijn slaap...moeten gaan storen.
Zo lenig als een kat en zo slim als een leguaan.
Die zin, eigenlijk over mijn grote broer...gaan.
Andrés altijd grote dierenvriend...zijn.
Alleen beet van gele spin, heel veel pijn.
Mijn mama met andere man...aan de haal.
Maar dat, dat nog een ander verhaal.
Andrés plots mooi meisje...leren kennen.
Andrés haar... willen verwennen.
Plant voor eeuwige jeugd en daarna iedereen boos.
Liever tussen de planten, een doodsimpele roos.

(Andrés stopt met zingen en gaat naast hen zitten.)

ANDRÉS : En ruzie en hart... gebroken. *(begint weer te snikken.)*

LIESJE : Andrés, laat de moed niet zakken. Na regen komt zonneschijn.

ANDRÉS : Heel mooi...gezegd.

ANDRÉS : Iedereen de plant...hebben willen. Andrés niet goed genoeg voor
stamhoofd...zijn.

LIESJE : Dat gevoel ken ik.

RITA : Ik ook.

(Rita neemt een verrekijker uit een rugzak en ze gaat weer zitten. Ze houdt haar verrekijker omgekeerd en ze tuurt er zo mee naar Monique. Die kijkt af en toe op. Na een tijdje staat Monique op en stapt ze op Rita af.)

MONIQUE : Rita, je houdt de verrekijker omgekeerd. Zo lijkt het alsof ik verder zit in plaats
van dichterbij.

RITA : *(kwaad)* Da's net de bedoeling!

(Monique gaat weer aan haar kant zitten. Andrés, Liesje en Rita doen alsof ze praten. Monique kijkt met samengeknepen ogen hun richting uit.)

MONIQUE : *(ongerust)* Waar zouden ze het over hebben? Ze hebben er geen idee van
welke opofferingen ik allemaal in mijn leven heb moeten maken. Altijd maar
studeren. In een academische wereld vol mannen heb ik als vrouw moeten
vechten voor mijn plek, hard moeten vechten. Ooit was ik bijna verloofd met
een Engelse professor die me dan liet zitten voor het meisje dat de
fotokopieën aan elkaar niette. *(even pauze)* Wacht, ze zijn toch niet van plan
om me op te eten? Was Andrés het recept aan het zingen? Ik heb eens
gelezen dat kannibalen het vlees onder de duim het lekkerste vinden.
Wacht... *(roept)* Jammer, dat mijn duimen onder de uitwerpselen zitten! Bah!

(De anderen kijken heel even verrast op en doen dan weer alsof ze verder praten.)

MONIQUE : *(staat recht en roept)* Ja, het zit zelfs goed onder mijn vingernagels!
(gaat zitten en terug stiller) Goed, dat moet wel gelukt zijn. Ik moet proberen
hen een stap voor te blijven. Waar zouden ze aan denken? En die halve wilde,
wat wil hij hier uit halen? Monique, je staat voor de grootste uitdaging uit je
carrière: overleven!

TWEEDE SCENE

(Liesje, Rita en Andrés zitten aan de linkerkant van de rugzakken. Monique zit aan de rechterkant van de rugzakken. Plots komt Nigel in het midden uit de lucht naar beneden gezakt. Het moet lijken alsof hij met zijn parachute landt. Nigel draagt het versleten uniform van een Engelse soldaat uit de Tweede Wereldoorlog.)

NIGEL : *(roept)* God Save the Queen!

(Rita veert recht.)

RITA : We zijn gered! Door stoere paracommando's! *(wuivend en roepend naar boven)* Joehoe! We zijn hier!

(Liesje, Andrés en, aan de andere kant, Monique staan ook recht. Iedereen schuifelt aarzelend wat dichterbij. Behendig begint Nigel zijn parachute op te vouwen.)

LIESJE : Wie ben jij?

ANDRÉS : Die man ook in vulkaan... gesprongen? Hij ook hartzeer...hebben?

NIGEL : Goeiendag, ik ben Nigel. Nigel van het tweede Bataljon *Behind the Corner*.

MONIQUE : *(teleurstelling)* Een Engelsman? Zeg dat het niet waar is.

NIGEL : *(vijandig en alert)* Zitten er hier moffen?

LIESJE : Moffen?

RITA : Bedoel je Duitsers?

NIGEL : Ja, *jerries*! Of *krauts*!

ANDRÉS : Man uit de lucht...gevallen. Jij één van de junglegoden... zijn?

(Andrés laat zich op zijn knieën vallen en begint eerbiedig buigingen te maken.)

MONIQUE : Meneer, de Tweede Wereldoorlog is al lang afgelopen. Al heel lang!

NIGEL : Wat? Is de oorlog al voorbij? Dan zal Winston Churchill blij zijn.

LIESJE : Het spijt me. Ook hij is al heel lang dood.

NIGEL : *(laat droef het hoofd zakken)* Dan moet zij ook al lang dood zijn?

LIESJE : Wie?

NIGEL : *(begint onbedaarlijk te lachen)* Mijn schoonmoeder!

RITA : Weet je echt niet welk jaar het is?

NIGEL : Nee, ik tekende iedere dag een streepje op de buik van een aardvarken. Maar dat is op een dag weggelopen. *(even pauze)* Ik was een spit aan het bouwen en hij moet toen onraad geroken hebben.

MONIQUE : Heb jij echt jaren in de waan geleefd dat de oorlog nog steeds aan de gang was?

NIGEL : Ja, maar ik heb van een plant gegeten waar je eeuwig jong van blijft.

(Rita en Liesje stoten elkaar aan en knikken hevig.)

MONIQUE : Maar zo jong zie jij er toch niet uit?

NIGEL : Ik heb ze pas gisteren gevonden. Wie heeft er eigenlijk gewonnen?

RITA : Wat gewonnen?

NIGEL : De oorlog!

LIESJE : Wij! Jullie! Ja, wij, samen.

NIGEL : Zijt ge zeker? Hebben de Duitsers echt verloren? *(wijst naar Monique)* Zij ziet er een beetje uit als een Duits manwijf.

(Monique schrikt en ze stapt op Andrés af en houdt hem tegen.)

MONIQUE : Stop maar met wuiven, Andrés. Of we krijgen allemaal nog een verkoudheid. Die man is beslist geen god. *(vijandig)* Het is een Engelsman, een boertige Engelsman!

(Andrés staat recht.)

ANDRÉS : *(wijst in de lucht)* Maar hoe? Uit de lucht?

MONIQUE : Met een hulpmiddel waarmee iemand in vrije val in het zwaartekrachtsveld van een hemellichaam zijn snelheid kan afremmen door wrijving met de atmosfeer.

ANDRÉS : Meneer. Ik nie... begrijp.

RITA : Komaan, *Monique elastiek*. Een professor moet toch alles aan iedereen kunnen uitleggen?

(Monique kijkt woest naar hen en gaat dan stampvoetend weer aan de andere kant staan.)

LIESJE : *(tegen Rita)* De bloem plukken uit de verhalen van Andrés, Nigel die de plant kent.

RITA : *Vida Eterna*, het eeuwige leven. Daarom is Monique dus echt hier.

L + R : *(ongeloof)* 10 miljoen!

LIESJE : *(zingt zoals lied van Samson)* Had je tien miljoen...

RITA : *(zingt)* Wat zou jij dan doen?

NIGEL : Feestjes bouwen en mijn vrouw het geld op laten doen.

MONIQUE : *(kijkt op)* Ik wilde het jullie allemaal vertellen. *(opgewekt en wapperend met de handen)* Ta da! Verrassing!

RITA : Ik geloof er niets van.

NIGEL : Wel, als de oorlog voorbij is, dan ben ik vanaf nu op pensioen. Wil er iemand een cocktail voor mij gaan halen? Niet te veel ijs, alstublieft.

(Andrés snelt weg en gaat af.)

MONIQUE : We zitten letterlijk en figuurlijk in de put. We moeten hier samen trachten uit te geraken. Boven is er nog tijd genoeg om ruzie te maken.

RITA : Als we hier niet vast hadden gezeten, dan hadden we nooit van die plant gehoord.

LIESJE : En van de 10 miljoen. Zij daar *(wijst naar Monique)* is niet te vertrouwen.

NIGEL : Echt? Schandalig. In het leger moet je iedere soldaat kunnen vertrouwen. Je bent maar zo sterk als de zwakste schakel.

LIESJE : Mooi gezegd, Nigel!

(Andrés komt op. Met beide handen vormt hij een kommetje. Er zit echt water in. Hij gaat tot bij Nigel en knielt voor hem neer. Plechtig houdt hij zijn handen omhoog. Nigel neemt er een slok van.)

NIGEL : *Thanks, kid. (neemt een slok)* Ik wist niet dat er hier een warmwaterbron was. Dat schijnt goed voor de gewrichten te zijn. *(smakt met de lippen)* Het smaakte wat naar asperges.

ANDRÉS : *(verrast)* Bron? Hier nergens een bron met water... zijn.

NIGEL : Maar wat heb ik dan...

LIESJE : Was dat dan...(slaat handen voor haar mond)

RITA : Hoe heeft hij met beide handen? En zijn rokje? (wijst met vinger op en neer.)

ANDRÉS : (verontwaardigd) Ik alleen maar...willen helpen!

MONIQUE : (ongeloof en hoofdschuddend) Ongelofelijk! Zo moet de hel er dus uitzien.
Voor eeuwig en altijd omgeven door allemaal...

RITA : (roept) ...dommeriken? Wou je dat zeggen? Jij voelt je toch zoveel beter dan ons omdat je meer letters hebt gevreten?

ANDRÉS : Ik alles voor deze god...doen (wijst naar Nigel)

NIGEL : (richting Andrés) Even voor de duidelijkheid: ik heb geen honger! Rust maar, jongen. Spaar je krachten...en sappen.

(Andrés gaat als een trouwe hond aan Nigels voeten liggen.)

LIESJE : Maar Nigel, heb je hier al die jaren alleen op dit eiland gezeten?

NIGEL : In het begin waren we met twaalf. Sommige van mijn kameraden zijn gek geworden.

MONIQUE : (mompelend) Sommige?

NIGEL : Ik heb verschrikkelijke dingen gezien. Eenzaamheid is a killer... en een geweer natuurlijk ook. Ik ben de enige die nog overgebleven is van mijn bataljon. De laatste doet het licht uit.

LIESJE : Helemaal alleen. Zonder liefde, affectie en genegenheid.

RITA : (plagend) Ja, zoals Monique dus.

(Andrés lijkt te zijn ingedommeld. Hij stampet met zijn voet zoals een slapende hond doet en jankt wat.)

NIGEL : Oh, neen, ik begon een relatie met een kokosnoot: Coco! Meer dan veertig jaar deelden we lief en leed. Oh ja, net als iedereen kenden we onze ups en downs in de relatie. Maar praten, praten helpt! Ik raad het jullie allemaal aan.

LIESJE : En niemand is jullie komen zoeken?

(Nigel schudt triest zijn hoofd. Hij hurkt en aait Andrés onder zijn kin. Die maakt dankbare geluiden.)

NIGEL : Good boy.

MONIQUE : En die plant van het eeuwige leven...

RITA : *(boos)* ...zij moet het weer over de plant hebben!

LIESJE : Niet te geloven!

RITA : *(stap vooruit)* Als ik ze vind, dan zet jij er uw naam zeker onder!

MONIQUE : Mijn opdracht was volstrekt geheim.

RITA : *(roept)* 10 miljoen in uw zakken!

LIESJE : *(boos)* Terwijl ik uw boeken en onderbroeken door de jungle sleurde, zat jij je dus rijk te rekenen!

NIGEL : Rustig dames, *relax!* Mijn kameraden zijn gek geworden, maar ruzie? Neen, dat hebben we nooit gemaakt. Jullie, lijken wel...politiekers.

RITA : Ja, ja, dat is een goed idee. Er zijn hier duidelijk twee verschillende kampen ontstaan *(kijkt en wijst duidelijk.)* Kamp...

MONIQUE : *(roept)* Ja! Ik ben van *Kamp Ja!* Ja, ik krijg ons hier uit!

RITA : Euhm, dan moeten wij ons stilaan voorbereiden op een leven op de bodem van deze vulkaan.

LIESJE : *(ongerust)* Wat? Rita, wil jij hier niet meer uit?

RITA : Jawel, maar dat heeft zij al gekozen. Ik moet lijnrecht tegenover haar staan. Lijnrecht! *(voegt letterlijk de daad bij het woord).* Wij zijn: *Kamp Neen!*

LIESJE : Waarom zeg je dan iets wat je niet meent?

RITA : Liesje, zo werkt politiek.

NIGEL : Ik zou graag uit de vulkaan willen en zelfs van dit eiland af. Ik ben dus eerder geneigd om... *(stapt richting Monique.)*

MONIQUE : *(roept)* Geen Engelsman in mijn kamp!

*(Nigel schrikt, keert zich in een vloeiende beweging om en stapt weer naar Rita en Liesje .
Andrés ontwaakt en hij staat recht.)*

RITA : *(buigt voorover en slaat op haar dijen)* Andrés! Andrés!

MONIQUE : Kom, jongen! Kom! Kom hier!

(Beide kampen proberen hem zoals een hond te lokken. Andrés zet een paar stappen naar links, twijfelt en zet dan een paar passen naar rechts en twijfelt weer.)

RITA : Waar is de bal? Pak de bal!

MONIQUE : Kom, jongen! Kom! Ik kan een gebroken hart genezen.

RITA : Zij heeft geen hart!

MONIQUE : *(fluit een paar keer)*

(Andrés twijfelt tussen de twee kampen. Hij zet een paar passen heen en weer en hijgt met de tong uit de mond. Uiteindelijk loopt Andrés toch naar Monique.)

MONIQUE : Brave, jongen! Brave, jongen! We geraken hier wel uit.

ANDRÉS : Wat? Maar ik hier niet uit... willen?

MONIQUE : Onzin, jij weet niet wat je wil! *(kordaat)* Zit!

(Andrés gaat zitten en maakt een droef hondengeluid. Monique en Andrés doen alsof ze praten.)

NIGEL : Ik dacht dat ik zijn god was. De hond, je beste vriend.

RITA : De feeks!

LIESJE : Is dit wel allemaal de bedoeling? Kunnen we het niet bijleggen voor het te laat is?

NIGEL : Wij zijn sowieso met een man meer. Dus we kunnen alles wegstemmen wat zij voorstellen. Of misschien moet ik daar infiltreren?

LIESJE : Hoe ga je dat doen?

NIGEL : Me verkleden.

LIESJE : Als wie?

NIGEL : Als u!

RITA : Nigel, we moeten het programma van onze partij opstellen.

NIGEL : Ik heb hier in mijn borstzak een oude survivalgids.

(Nigel haalt een stuk papier uit zijn borstzak en vouwt het open. Liesje en Rita gaan enthousiast naast hem staan.)

RITA : Goed, Nigel! Onze overlevingskansen stijgen!

LIESJE : Kom, lees voor wat er staat. Welke tips staan er allemaal om te overleven?

(Nigel keert het papier een paar keer om en trekt grote ogen.)

LIESJE : *(ongeduldig)* Wel?

NIGEL : De tips om te overleven, in eender welke situatie...

RITA : *(ongeduldig)* Ja, ja, vertel ze ons...

NIGEL : ...ga...vooral...

LIESJE : *(smekend)* Ja? Ja?

NIGEL : ...niet... dood.

(Rita, Liesje slaan zich voor het hoofd en gaan teleurgesteld weer zitten. Ook Nigel gaat zitten en ze doen alsof ze praten. Aan de andere zijde veert Monique recht, ook Andrés staat op.)

MONIQUE : Andrés, er moet toch een manier zijn om hier uit te geraken? Ik heb het aan mijn achterban en kiezers beloofd. Dat was de inzet voor het presidentschap in deze vulkaan.

ANDRÉS : *(verbaasd)* Qué?

MONIQUE : Wacht eens, je ziet er vrij gespieerd uit. Als ik in je nek ga zitten, zou ik dan langs die puntige rotsen niet naar boven kunnen klimmen?

ANDRÉS : *(fleurt op)* Toch elastiek? Monique Elastiek?

MONIQUE : Kom, we proberen het.

(Monique klimt op een steen, Andrés bukt zich en Monique gaat in zijn nek zitten, maar ze zit omgekeerd: met haar kruis in zijn gezicht, waardoor hij niets kan zien. Andrés loopt met Monique op zijn schouders rond. Gillend lopen ze al wankelend heen en weer. Liesje, Rita en Nigel kijken vreemd op. Na een tijdje zet Andrés Monique weer neer en staart met grote ogen het publiek in.)

ANDRÉS : Wat dat... was? Amai, amai, amai!

MONIQUE : Je stond niet stevig op je benen.

ANDRÉS : *(dolblij)* Nog eens... proberen?

MONIQUE : Neen. Ik ben duizelig van rond te zwalpen.

(Monique en Andrés gaan weer zitten. Liesje, Rita en Nigel beginnen weer te praten.)

LIESJE : Goed, voedsel rantsoeneren. Proberen iets te planten op de bodem, een tuin aanleggen. Onderzoeken of er geen stenen zijn die een geheime kamer bevatten waarin mogelijk water opgesloten zit.

RITA : Veel stenen bevatten ook kalk en calcium.

LIESJE : Ja! Zoals een kat aan een liksteen likt, wanneer het zoutgehalte in haar lijf te laag is.

NIGEL : Ik weet het niet hoor. Zo aan stenen likken.

RITA : Waarom niet?

LIESJE : Nigel, we kunnen veel van de dieren leren, heel veel.

NIGEL : Ja? Ik had vroeger een kater, *Whiskers*, en die likte de hele dag aan zijn ballen.

RITA : Heb je nog iets anders nuttig toe te voegen, Nigel?

NIGEL : Ik wil graag *polygamie* aan de agenda toevoegen.

RITA : Is dat uw grootste politieke bijdrage? Of je meer dan één vrouw mag hebben?

NIGEL : Ja, het is niet voor mij. Mijn kleinzoon zal me uiteindelijk dankbaar zijn.

LIESJE : (*ironie*) Je bent echt een vrouwenkenner, Nigel.

NIGEL : Ja, maar een vriend van mij die bracht vrouwen pas tot ongekende hoogtes.
(*Rita zet een stapje richting Nigel.*)

RITA : (*wappert met haar hand*) Oe la la! Amai! Ongekende hoogtes?

NIGEL : Ja... hij was gids op de Mount Everest.
(*Rita schudt teleurgesteld haar hoofd.*)

RITA : Onnozelaar! (*ernstig*) Wacht, als zij hier weg willen en wij blijven, dan moeten ze nu belastingen betalen.

LIESJE : Overdrijven we nu niet een beetje?

NIGEL : *Taxes*? De belastingdienst moet arme mensen heel graag zien... want ze zorgt dat er steeds meer bijkomen... Maar goed, we gaan voor een sterk economisch beleid! Ik ga innen!

RITA : (*stap vooruit*) Vraag een deel van haar miljoenen.

(Nigel gaat naar de andere kant. Rita en Liesje kijken hem verwachtingsvol na. Nigel, Monique en Andrés doen even alsof ze praten. Nigel komt terug.)

RITA : En wat zeiden ze?

NIGEL : Ik ben overgelopen.

RITA : Wat?

NIGEL : Sorry, ook dat is politiek.

LIESJE : Waarom?

NIGEL : Betere voorwaarden.

LIESJE : Welke?

NIGEL : Een betere toekomst. En gratis tandverzekering!

(Nigel gaat terug naar Monique en Andrés.)

RITA : *(staat boos recht)* De overloper! Ik dacht dat ze geen Engelsen kon uitstaan. Leugenaars! Met haar politieke spelletjes.

LIESJE : Luister, Rita, ik wil hier niet op de bodem blijven vastzitten.

RITA : Niemand houdt het bij Monique uit! Binnen de twee minuten staat Nigel hier terug... met Andrés!

LIESJE : Neen, die komedie moet nu stoppen. Nu!

(Liesje gaat op de voorgrond staan en wenkt Monique. Ook zij komt er bij.)

MONIQUE : Morgen zijn het verkiezingen.

LIESJE : Wat?

(Rita stormt naar de voorgrond.)

RITA : Ik wist dat ze wat van plan was. Ik heb nog geen campagne kunnen voeren en net nu zij Nigel heeft laten overlo...

LIESJE : *(roept)* Stop! Er wordt niet gestemd morgen!

MONIQUE : En waarom niet?

LIESJE : Als stemmen echt iets kon veranderen, dan was het al lang afgeschaft!

MONIQUE : Goed punt.

LIESJE : We moeten hier samen uit zien te raken. Ondanks al onze gebreken. We gaan ons op onze gaven moeten concentreren en niet op de gebreken.

MONIQUE : Mooi gezegd, Liesje.

LIESJE : *(schrikt van het compliment)* Euh, bedankt, professor. We komen hier allemaal samen in het midden. Alleen slapen doen we gescheiden. Geen kliekjesvorming, niemand wordt uitgesloten. We klimmen samen uit dit dal.

MONIQUE : *(enthousiast)* Girl power!

LIESJE : Het spijt me, maar neen.

MONIQUE : Hoe neen?

LIESJE : Het is: meisjeskracht. Je kunt toch geen Engelse woorden verdragen?

MONIQUE : Hoe denk je dat ik Nigel heb weten te overtuigen? Soms moet je al eens water bij de wijn doen. Trouwens, meisjeskracht, dat klinkt zo slap *(knipoogt)*.

(Monique gaat Nigel en Andrés halen.)

RITA : *(tegen Liesje)* Jammer. Dat waren anders mooie woorden voor tijdens onze campagne geweest.

LIESJE : En straks wil ik dat jullie het bijleggen en het uitpraten.

RITA : Ja, ma. Anders zonder eten naar bed?

LIESJE : Ik vrees dat dat sowieso het geval gaat zijn.

(Monique, Nigel en Andrés komen er in het midden bij staan.)

LIESJE : Als we al onze krachten bundelen, dan moeten we hier toch uit geraken.

ANDRÉS : Ik al over tunnels... verteld?

MONIQUE : Tunnels?

ANDRÉS : Ja, tunnels in vulkaanwand. Kijk, ik hier in... kruipen.

(Andrés gaat rechts af. Iedereen gaat verbaasd aan de rechterkant staan. Ze bukken zich en turen in de verte.)

MONIQUE : Hij is toch niet gevlucht? Of gaat hij ons hier achter laten?

(Andrés komt links op. Hij gaat achter de nietsvermoedende anderen staan.)

RITA : Waar is hij?

ANDRÉS : (vrolijk) Hier!

(Iedereen schrikt hard.)

NIGEL : Mijn hart! Het heeft zo hard niet meer geklopt sinds ik die bunker vol officieren heb laten ontploffen?

LIESJE : (bewonderend) Heb jij een bunker van de Nazi's laten ontploffen?

NIGEL : Wie zei iets over Nazi's? *Private Spencer*, detonator, lange draad, misverstand, lang verhaal en heel veel doden. Maar daarna ook wel veel promoties van gewone soldaten. De ene zijn dood...

RITA : Andrés wil nog wat zeggen, denk ik.

ANDRÉS : ... en kijk!

(Andrés gaat links af.)

RITA : Ja, we snappen het wel, Andrés. Je komt weer aan de andere kant uit.

(Iedereen gaat aan de rechterkant staan. Ze bukken zich en turen in de verte. Andrés komt gewoon weer links, waar hij vertrok, op. Hij gaat achter de nietsvermoedende anderen staan.)

RITA : Waar is hij?

ANDRÉS : (vrolijk) Hier!

(Iedereen schrikt opnieuw hard.)

LIESJE : Je had toch aan de andere kant moeten...

ANDRÉS : Ik verdwaald...geraakt.

NIGEL : Ze hadden beter trappen gemaakt in plaats van tunnels.

MONIQUE : Ik stel voor dat ieder om beurt iets vertelt over zichzelf. Misschien brengt het ons tot nieuwe inzichten en ideeën.

LIESJE : Geen slecht idee. Begin jij maar, Andrés.

ANDRÉS : Estrella, het mooiste meisje van de jungle... zijn. Zij de bloem van het eeuwige leven...bewaken. Een beroep van vader op zoon, maar aan dochter ... doorgegeven. Iedere keer ik naar de bloem...ging kijken. Mijn hart, boem, boem, boem, boem...

MONIQUE : Is die bloem dan echt zo wondermooi?

ANDRÉS : Neen, Estrella wondermooi... zijn! Bloem, spuuglelijke plant.

MONIQUE : Maar hoe weten jullie zeker dat die plant het eeuwige leven schenkt?

RITA : Zij moet weer alleen over de plant gaan zag...

LIESJE : (*boos*) Rita!

RITA : (*mokkend*) Ik zeg al niets meer.

LIESJE : Andrés, en je werd verliefd op Estrella toen je de plant bezocht?

ANDRÉS : Maar Andrés verlegen jongen.

LIESJE : Wacht, heb je haar nooit verteld dat je verliefd op haar was?

ANDRÉS : Andrés door schoonheid... verblindt. Ik woorden niet...vinden kunnen.

LIESJE : Zo ontroerend!

RITA : Maar wacht, had Estrella niet iemand vermoord?

LIESJE : Of heb jij de schuld op je genomen en ben je daarom in de vulkaan gesprongen?

NIGEL : (*gretig*) Dat lijkt hier op een *soap opera* zoals *Thuis* of *Familie*.

ANDRÉS : Ik andere keer over... praten.

NIGEL : Ah, de liefde. Ze heeft me ook al een paar keer liggen gehad.

MONIQUE : Ja, ja, we weten het stilaan wel dat je iets met een kokosnoot hebt gehad.

NIGEL : Coco! Er was eens een ananas die ons uit elkaar wou drijven. En die korte affaire met een passievrucht zette onze relatie onder serieuze hoogspanning. Coco was jaloers, soms beweerde ze dat ik naar die sappige meloen met haar dik gat loerde. Of die papaya!

RITA : (*spottend*) En professor, al tot nieuwe inzichten gekomen?

MONIQUE : Neen, maar ik heb er wel honger van gekregen.

LIESJE : Ik vrees dat we met honger zullen moeten gaan slapen.

MONIQUE : Nigel, jij hebt toch van die plant gegeten...

RITA : Zwijg over die plant!

LIESJE : Ik word stilaan moe. (*geeuwt*)

NIGEL : Het is een zware dag geweest. Slaap wel, iedereen.

(Nigel nestelt zich comfortabel neer. De andere spelers volgen.)

LIESJE: Kijk, naar boven. We kunnen door de mond van de vulkaan de sterren zien.

RITA : Hoe romantisch.

(Andrés begint te snikken.)

LIESJE : Neen, Andrés. Je hoeft niet te huilen.

NIGEL : Ik kan niet slapen. Er komt hier altijd een mug op mijn gezicht zitten.

MONIQUE : Ik mis het geluid van tsjirpende krekels.

RITA : Monique, iedereen weet toch dat er in een vulkaan geen enkele kre...

(Een krekel begint te sjirpen.)

MONIQUE : Ha!

(De krekel sjirpt steeds luider en luider. Rita staat recht, zoekt de krekel en stampet ze dood.)

RITA : Neen, toch niet. *(boos)* En Nigel, waar zat die mug? Op uw gezicht?

(Rita komt op hem af, houdt voor hem halt en heft haar voet dreigend op.)

NIGEL : Euh, ik denk dat ze naar Monique gevlogen is.

RITA : En nu! *(boos)* Iedereen zwijgen!

(Rita gaat naast Liesje zitten.)

LIESJE : Rita, ik voel nog steeds spanningen tussen u en Monique. Ik wil echt dat jullie het morgen uitpraten. Ik snap dat je je tekortgedaan voelt.

RITA : *(koppig)* Ja, ja. Slaapwel.

NIGEL : *(klagend)* Ik mis Coco.

(Het wordt donker. Even lijkt het of iedereen indommelt. Rita staat recht, gaat naar Andrés en ze fluistert hem wat in het oor. Na een tijdje gaat Andrés naar Monique en buigt hij zich over haar hoofd. Hij heeft wat van haar genomen. Daarna gaat hij in het midden zitten en lijkt hij aan iets te werken. Het wordt weer klaar.)

MONIQUE : *(rekt zich)* Ah, wat mis ik de fluitende vogeltjes.

RITA : Monique, iedereen weet toch dat er in een vulkaan geen enkele vo...

(Een vogel begint even vrolijk te fluiten.)

RITA : Hoe flikt ze dat toch weer?

(Monique stapt op de vlijtige Andrés af. Rita kijkt plots geamuseerd toe.)

MONIQUE : Wat ben jij vlijtig, Andrés. Wat heb je daar gemaakt?

ANDRÉS : Een harp.

MONIQUE : Dat is heel flink van u. Waarmee heb je dat gemaakt?

ANDRÉS : Van uw haar.

MONIQUE : *(verschrikt)* Wat?

(Monique zet haar tropenhelm af en ze is kaal. Rita proest het uit. Nigel en Liesje worden wakker.)

NIGEL : Ik heb geen oog dichtgedaan.

RITA : Zal wel, ik heb u horen snurken zoals een Duitse bommenwerper.

LIESJE : Wat is er gebeurd?

MONIQUE : *(geschokt)* Andrés heeft mijn haar afgeknipt!

LIESJE : Wat? Waarom?

MONIQUE : Mijn krachten zaten in mijn mooie lange haren. Zoals bij Samson!

NIGEL : *(lacht alsof hij uit rol valt)* Die hond van die tien miljoen?

MONIQUE : Neen, die uit de bijbel!

NIGEL : Je lijkt nu als twee druppels water op... COCO!

(Nigel laat zich op zijn knieën voor Monique vallen.)

NIGEL : Ik vind je woest aantrekkelijk, Coco.

MONIQUE : Het is Monique!

ANDRÉS : Elastiek!

MONIQUE : Zwijgen, jij!

(Een diep gerommel weerklinkt. Iedereen schrikt.)

NIGEL : Amai, mijn maag. Ik heb serieuze honger.

RITA : Dat was uw maag niet.

NIGEL : Mijn oud-strijdershart?

LIESJE : Het was de vulkaan! De vulkaan komt weer tot leven.

NIGEL : We worden geroosterd!

(Iedereen kijkt bang de zaal in. Opnieuw klinkt er diep gerommel.)

DOEK & PAUZE

Dit is een leesexemplaar

DERDE SCENE

(De Vloer Is Lava van DJ Maurice Ft. Snollebollekes speelt en dooft stilaan uit na uit na de tekst: de vloer is lava. Het doek gaat open. Alle spelers staan op dezelfde plaats zoals voor de pauze. Iedereen kijkt bang de zaal in. Er klinkt even dreigend gerommel.)

RITA : *(paniek)* Spring maar in de lampen, want de vloer begint te dampen!

(Rita begint rond te rennen. Nigel veert plots recht en hij stapt kordaat op Monique af.)

NIGEL : Als we dan toch allemaal geroosterd worden. Kom hier, Coco, dat ik u kus.

(Nigel neemt Monique haar hoofd met beide handen vast, kust haar op de mond en neemt het onder zijn arm zoals een voetbal. Nigel wandelt een paar stappen verder. Monique strompelt achter hem aan en wringt zich uiteindelijk los.)

MONIQUE : *(roept)* Laat me los! Ik ben geen stomme kokosnoot!

ANDRÉS : *(wijst, vrolijk)* Een ei! Daar jij op... lijken.

LIESJE : *(roept of fluit op vingers)* Rustig iedereen! Andrés, zal wel kunnen bevestigen dat deze vulkaan soms wel eens rommelt.

ANDRÉS : *(nonchalant)* Neen, nooit. Wij nu allemaal... sterven.

LIESJE : *(stapt naar Monique)* Goed, misschien kan Monique dan bevestigen dat we met de tijd tussen het gerommel in nauwkeurig kunnen berekenen, hoe lang we nog...

MONIQUE : Neen, dat is alleen zo bij onweer.

LIESJE : *(ietwat verslagen)* Goed, dan. Dan gaan we allemaal maar lekker dood. Fijn jullie gekend te hebben.

(Luid gerommel weerklinkt. Nigel zet een stap naar voren.)

NIGEL : Wacht.

(Nog luider gerommel klinkt. Nigel is alert en aandachtig.)

NIGEL : Ik denk.... Ik denk...

(Het tot nog toe luidste gerommel weerklinkt, bijna oorverdovend.)

NIGEL : Ik denk... dat het wat aan het minderen is.

(Liesje en Rita slaan zich voor het hoofd. Andrés legt zijn hoofd op de grond om te luisteren.)

MONIQUE : Ja, dat kan misschien wel werken.

(Liesje schudt haar hoofd en zet enkele passen opzij. Andrés staat na een tijdje weer recht.)

RITA : We moeten hier dringend uit zien te geraken.

NIGEL : Of dringend iets eten.

MONIQUE : Probeer niet aan eten te denken, we moeten iets zoeken dat ons afleidt.

RITA : Jij met je afleiden altijd!

LIESJE : Andrés, vertel ons wat meer over Estrella! Ben je daar klaar voor?

ANDRÉS : Goed dan, de bloem eeuwen... bewaken, gemakkelijk werk. Iets voor luiertikken, eigenlijk.

NIGEL : Zoals een ambtenaar *(kijkt rond, niemand van de spelers reageert)*
Wat is er dan op zeventig jaar zoveel veranderd?

RITA : Neen, neen, je hebt groot gelijk.

ANDRÉS : Maar de laatste jaren veel indringers in onze jungle...komen. Mensen uit jullie wereld, met slecht bedoelingen.

(Terwijl iedereen luistert, sluipt Monique weg. Ze gaat rechts af en komt links weer op. Daar begint ze tussen de spullen van Rita te rommelen.)

ANDRÉS : Hele slechte bedoelingen.

RITA : Zoals Monique!

LIESJE : Shhhht.

ANDRÉS : Westerlingen die bomen...kappen of in de jungle planten voor medicijnen... zoeken, allemaal op de kap van de inheemse stammen. Maar plots!

(Iedereen is heel alert. Monique stopt met rommelen en ze blijft stokstijf staan en kijkt betrappt de zaal in.)

ANDRÉS : Plots meer en meer indringers over geheimzinnige plant... horen.

(Monique rommelt verder tussen de spullen en vindt wat ze zoekt: de map met aantekeningen.)

ANDRÉS : De Westerlingen stamgenoot Paco alcohol... leren kennen. Paco, losse lippen. Paco veel te veel... vertellen. Paco alle, alle dagen zat.

NIGEL : Zoals mijn moeder vroeger.

ANDRÉS : Estrella moeilijke tijd tegemoet... gaan. Westerling op een dag bloem ... willen stelen en Estrella veel pijn... willen doen. Andrés man met steen op hoofd...

NIGEL : ...gezien? Heb je echt een man met een grote steen op zijn hoofd gezien? Gebruikte die een steen zoals een hoed? (*duwtje*) Andrés, had jij misschien aan Paco zijn drank gezeten? Snoeperd.

LIESJE : Onderbreek hem toch niet!

(*Iedereen hangt weer aan zijn lippen en leunt nieuwsgierig vooruit.*)

ANDRÉS : Andrés man met steen op hoofd...

NIGEL : ...gevolgd! Ik zou zo *nen rare tiep* ook volgen. Waar ging hij naartoe, de vuile stenen dief?

LIESJE : Nigel, komaan! Vertel verder, Andrés.

ANDRÉS : Andrés man met steen op hoofd...

(*Iedereen kijkt Nigel boos aan.*)

NIGEL : Ik zeg al niks meer.

ANDRÉS : ...geslagen en vermoord!

(*Monique komt rechts op, net op het moment iedereen naar adem hapt. Betrapt blijft ze staan.*)

MONIQUE : Wat? (*lacht zenuwachtig*)

RITA : Waar kom jij vandaan, Monique?

(*Monique woelt door haar zakken.*)

MONIQUE : Ik had nog een banaan! Kijk, we kunnen ze verdelen.

LIESJE : Professor, zo attent van je.

NIGEL : Oh, Co...

(*Nigel wil Monique knuffelen en stapt op haar af. Maar die kijkt hem meteen zo kwaad aan, dat hij zijn armen laat zakken en zich bedenkt.*)

NIGEL : Co...co...kom hier, want ik heb zo een honger!

(Monique geeft iedereen een stukje van de banaan.)

RITA : Andrés, dus jij en niet Estrella heeft die indringer vermoord?

ANDRÉS : Ik niet trots op... zijn.

RITA : (bemoederend) Je hebt dat goed gedaan, *manneke*. Ze moeten maar met hun poten van die plant blijven. (kijkt boos naar Monique). Op winst beluste Westerlingen!

LIESJE : Maar ik begrijp iets niet, Nigel. Als Estrella de plant zo goed bewaakt, hoe kan jij er dan van gegeten hebben?

ANDRÉS : (paniekerig) Hele goede vraag, Liesje! Iets met Estrella... gebeurt?

NIGEL : Ik heb inderdaad van die bloem gegeten.

ANDRÉS : (jammerend) Ai, ai, ai.

NIGEL : Lijkt Estrella op een zebra?

RITA : (geschokt) Wat? Nigel, zo vraag je toch niet of ze wat molliger is?

MONIQUE : Of dat ze een dik gat heeft?

LIESJE : (voorzichtig) Of misschien een paardengebit?

ANDRÉS : (lacht) Nee, nu ik...begrijp.

NIGEL : Ik niet.

ANDRÉS : Jij bloem... gegeten, waar zebra's....

NIGEL : ...wonen?

ANDRÉS : Neen, kaka en pipi!

(Nigel kokhalst.)

ANDRÉS : En *boeinkie boeinkie* (maakt stootbewegingen).

NIGEL : Dus ik ga niet voor eeuwig leven, maar stinken naar zebra pis?

RITA : Ik dacht al dat je een vrij intense lijfheer had.

MONIQUE : (spottend) Wie wil er nu voor eeuwig leven?

LIESJE : *(kijkt dromend voor zich uit)* Als je als enige van de plant eet, dan... *(droef)* dan gaat iedereen waar je van houdt, uiteindelijk dood. Alles wat je graag ziet, gaat verloren. Als je als enige van de plant eet, dan hoef je je nooit meer te haasten of zorgen te maken. Niets moet, maar alles gaat uiteindelijk vervelen. Als je als enige van de plant eet, dan ben je pas echt eenzaam. Leven, betekent samen dingen beleven. *(fel)* Genieten van iedere seconde, genieten van iedere dag alsof het de laatste is.

NIGEL : Dit is de laatste dag, die kans is heel groot. Tenzij we elkaar allemaal opvreten.

LIESJE : Moet daarom Estrella die plant bewaken? Omdat jullie weten dat het eeuwige leven geen geschenk is?

ANDRÉS : Ja. Stamhoofd ooit van de bloem... gegeten.

NIGEL : Kon die luierik dan niet zelf zijn hof bewaken?

LIESJE : Eeuwig leven is geen zegen, maar een vloek.

MONIQUE : Heel mooi gezegd, Liesje.

RITA : *(fel)* Monique, jij was toch uit op die plant? Om er een zalfje van te laten maken zodat iedere rijke taart voor eeuwig kan blijven leven.

MONIQUE : Wie, ik? Neen. Echt niet. Kijk maar goed in je notities. Je vergist je, schromelijk!

(Rita gaat naar haar spullen en neemt de map met aantekeningen.)

RITA : Hoe kan dat? Er staat hier niet meer *Eterna Vida* maar *Citerna Vida*.

NIGEL : *Citerna vida?* Betekent dat niet: *lege septische put?*

RITA : En die tien miljoen dan? Wie geeft er nu tien miljoen om zijn septische put leeg te laten maken?

ANDRÉS : *(richting Liesje)* Wat septische put...zijn?

LIESJE : *(wuivend)* Laat maar, Andrés.

NIGEL : *(luid)* Een kaka put! Maar zonder bloemen! En geen enkele zebra. Wacht maar tot ik er nog eentje tegenkom.

(Andrés kijkt verbaasd het publiek in.)

NIGEL : Gestreepte ellende op poten! Dat eeuwig getwijfel: ben ik nu wit of ben ik nu zwart.

LIESJE : Het is hier vrij donker in de grot. Misschien heb je het verkeerd gelezen?

RITA : Niets van! En de tien miljoen?

NIGEL : *(vrolijk)* Wat zou jij dan doen?

RITA : Nu niet!

NIGEL : Oei, oei, bijt mijn neus niet af.

MONIQUE : Dat is een buitenlandse munt. Tien miljoen in jungle euro is slechts duizend euro waard. Je ziet, dit berust allemaal op een misverstand.

RITA : Dat kan niet! Je hebt met belazerd! Je hebt het daarstraks zelf allemaal toegegeven.

MONIQUE : Ik wilde je niet laten schrikken. Iedereen vergist zich wel eens, je was in paniek. Hersenen doen gekke dingen als ze onder hoogspanning staan.

(Rita stapt boos weg en ze gaat in een hoek staan.)

RITA : *(mompelend)* Ik zal zo meteen uw hersenen eens...

LIESJE : Bestaat er geen mogelijkheid dat...

RITA : *(woest)* Neen! Ik ben niet gek!

MONIQUE : Omdat sommigen een beetje... *(maakt draaigebaar met wijsvinger tegen haar slaap)* moeten we er over waken dat we een gezonde geest in een gezond lichaam houden. Daarom gaan we...

(Nigel is naast haar komen staan en omhelst haar met één arm.)

NIGEL : Poepen!

MONIQUE : *(boos)* Nigel! *(wrikt zich los)* Neen, we gaan turnen!

NIGEL : Wat? *Gymnastics?*

RITA : Ik doe niet mee!

MONIQUE : Komaan, iedereen. Rita, je hebt het nodig. Ik wil je helpen.

(Monique begint ouderwetse strek en rek oefeningen te doen. Nigel, Andrés en Liesje doen mee. Het ziet er na een tijdje komisch uit. Dan buigt Monique zich naar voren, naar het publiek toe.)

ANDRÉS : *(giechelend en wijzend)* Monique, Monique Elastiek!

MONIQUE : Dat volstaat voor vandaag. Rita, ik ben erg teleurgesteld in jou.

(Rita mompelt enkele onverstaanbare woorden, ze maakt wurggebaren met haar handen.)

NIGEL : *(hijgend)* Ik ben buiten adem. Ik ben zo jong niet meer. De Duitsers hebben mij in slaap gewiegd. Ik ga hier even rusten *(ploft zich vooraan neer.)* Heb ik jullie al verteld dat ik viool kan spelen?

(Nigel neemt de kleine harp die Andrés gemaakt heeft.)

RITA : *(boos)* Ik ook. Tweede.

LIESJE : Weet je wat ik hier het meest van al mis? Muziek.

(Nigel wrijft over de harp die Andrés gemaakt heeft. Enkele hemelse klanken weerklinken en dan enkele valse tonen en dan niets meer.)

NIGEL : Met dat grijze haar kan ik geen hoge do halen. Andrés, van dit haar kan je enkel een schuursponsje maken. Om van dat aangekoekt vet uit een pan te krabben.

(Nigel gooit de harp teleurgesteld weg.)

MONIQUE : Mijn poetsvrouw stopte geregeld tijdens het poetsen en ze begon dan een mooi lied te zingen. Daarna is ze een bekende zangeres geworden.

LIESJE : Als je iemand motiveert en helpt zijn talenten te ontwikkelen, ...

MONIQUE : ...niets van, ik heb ze ontslagen. Ik betaalde dat mens niet om te zingen.

RITA : Hoe hardvochtig. Typisch.

LIESJE : Muziek activeert ons hele brein. Het is een van de krachtigste middelen om emoties op te roepen.

RITA : *(enthousiast)* Laat een te vroeg geboren baby naar muziek luisteren en het heeft een positief effect op de groei. Gestrest? Zet muziek op van Verdi of de aria's in Puccini's opera Turandot.

MONIQUE : Als de harp het niet doet, dan... De stem is ook een instrument.

(Monique denkt dat haar moment van glorie aangebroken is en ze komt trots naar de voorgrond.)

MONIQUE : *(begint zo vals als een kat Memory uit de musical Cats te zingen.)*
Memory, all alone in the moonlight. I can dream of the old days, life was beautiful then!

(De vulkaan begint weer te rommelen.)

ANDRÉS : *(handen op zijn oren)* Stop daarmee! Wil je ons allemaal dood? Je maakt de junglegoden boos.

RITA : En mij ook!

MONIQUE : Allemaal bijgeloof! *(opent haar mond om te zingen)* Memory...

(Zwaar gerommel. Andrés loopt met handen op het hoofd paniekerig rond. Monique sluit haar mond en het gerommel stopt.)

MONIQUE : Hier is geen enkel wetenschappelijk bewijs voor. Muziek is een van de krachtigste middelen om emoties op te roepen. Je kunt jezelf ermee in een bepaalde stemming brengen.

NIGEL : Ja, een depressie.

ANDRÉS : *(roept met handen op het hoofd de zaal in)* Is meneer... gestopt?

(Monique gaat koppig op de achtergrond staan. Andrés laat de handen zakken.)

RITA : Nu snap ik goed waarom ze geen Engels wil horen. Op die manier wil ik dat ook nooit meer horen.

NIGEL : Was dat Engels?

(Andrés neemt een steen en gaat op de voorgrond zitten.)

ANDRÉS : Ik hier van steen wapen ... maken. Voor als zij weer... krijzen.

MONIQUE : Het is al goed.

LIESJE : Zeg, Nigel. We weten eigenlijk weinig van jou. Waarom ben je het leger in gegaan?

NIGEL : We waren thuis met zeven en we hadden het niet breed. Zoals in dat sprookje van Sneeuwwitje, maar thuis was het geen sprookje. Mijn vader was het afgetrapt toen mijn jongste zus geboren werd. Mijn moeder was een

alcoholiste en bovendien nog eens depressief ook. Ze heeft dikwijls zelfmoord willen plegen.

(Monique staat op de achtergrond afkeurend met haar hoofd te schudden.)

LIESJE : Hoe erg!

NIGEL : Ach, op den duur werd het zelfs grappig. We hadden thuis een budgetmeter voor gas. Daar moest je geld in stoppen om gas voor het fornuis te krijgen. Op een dag had mijn moeder zelfmoord willen plegen, maar ze had niet genoeg geld in de meter gestopt. Ik kwam thuis, mijn moeder lag zat in de zetel en heel het huis rook naar gas.

LIESJE : En dan ben je daarna het leger in gegaan?

NIGEL : Ja, ik wilde beroepsmilitair worden, maar toen begon de oorlog. Ik weet niet hoe het mijn broers en zussen is vergaan. Waarschijnlijk is er niets van hen geworden.

LIESJE : Misschien zijn ze toch uit de marginaliteit ontsnapt?

RITA : Dat duurt meestal een paar generaties, maar het kan perfect.

NIGEL : *(droef)* We hebben geen familiestamboom, maar een haag. Veel halfzussen en half broers.

LIESJE : Wat is je volledige naam?

NIGEL : Nigel Wilson Walsh?

LIESJE : Wilson Walsh?

NIGEL : Ja, *double u double u of wée wée*. Ik weet het, zoals *World War*.

RITA : Ik weet dat Wilson Walsh de tweede rijkste familie van Engeland is.

NIGEL : Wat? *You must be joking*.

LIESJE : Ja, een bedrijf opgericht door James Wilson Walsh.

NIGEL : Da's verdorie mijn jongste broer! Wie had dat gedacht? Eindelijk eens goed nieuws na meer dan zeventig jaar.

LIESJE : Nigel, ik ben echt blij voor je!

(Monique komt elegant naar de voorgrond.)

MONIQUE : *(poeslief)* Nigel, ik ben wat hard voor u geweest.

RITA : Ja, de bloedhond heeft weer geld geroken. Nu ineens is Nigel goed genoeg.

MONIQUE : Rita, waar heb je het over? Zou jij niet wat gaan rusten? Je ziet spoken.

(Andrés veert recht en houdt een puntige steen voor zich uit.)

ANDRÉS : Niet...zingen! Of ik..

(Andrés richt de puntige steen op zijn hart.)

ANDRÉS : Ik...Ik... door hart...duwen.

RITA : *(opgekropte woede)* Ik wou dat zij... Ik zou zo graag hebben, dat zij...

(Er valt een kokosnoot uit de lucht. Recht op Monique haar hoofd. Monique valt tegen de vlakte. Liesje knielt bezorgd naast haar neer.)

RITA +

ANDRÉS : *(schouderophalend naar elkaar)* Ook een goeie oplossing.

(Nigel raapt plechtig de kokosnoot op.)

NIGEL : Coco! Het is niet wat je denkt. Dit zijn mijn nieuwe vrienden en zij... *(naar Monique)* Haar ken ik niet!

LIESJE : Monique, professor? Monique? Gaat het?

MONIQUE : *(kreunend)* Ik zie licht op het einde van de tunnel.

(Rita gaat er zoals een sportcoach naast staan. Nigel bekommert zich om de kokosnoot.)

RITA : Niet twijfelen! *(wijst publiek in)* Loop er op af! Komaan, je kan het! Lopen, Monique! Lopen!

LIESJE : *(geschokt)* Rita!

RITA : Sorry!

(Monique komt weer recht op zitten, beetje groggy.)

MONIQUE : Geen sorry, het spijt je.

RITA : Oh, neen! Geen denken aan. Spijt is wat een geit...

LIESJE : Hou op!

MONIQUE : Wat is er gebeurd? *(veert blij recht)* Hé, een kokosnoot.

(Monique gaat lachend op Nigel af en neemt de kokosnoot uit zijn handen en gooit ze een drietal keer in de lucht.)

NIGEL : Voorzichtig!

MONIQUE : Hé, ik lijk daar op.

(Monique houdt ter vergelijking de kokosnoot naast haar gezicht.)

NIGEL : *(betrapt)* Euh, ik weet niet waarover ze het heeft. Jullie verschillen van elkaar. Dag en nacht.

(Andrés stapt op haar af en neemt de kokosnoot over. Hij houdt ze even hoog in de lucht.)

ANDRÉS : Ik met mes... en wij eindelijk... drinken!

NIGEL : *(roept)* Stop!

(Andrés zet de kokosnoot neer en wil er met zijn steen op inhakken. Nigel duikt er gillend op af. Hij pakt de kokosnoot op en loopt af.)

NIGEL : Snel lieverd, de tunnels in.

ANDRÉS : Ha, ha, hij nergens heen... kunnen. *(hand voor de mond, zoals een indiaan)*
Woe woe woe woe!

(Andrés gaat langs de andere kant af.)

RITA : *(roept)* Nigel kom terug!

(Monique komt naar voren.)

MONIQUE : Weten jullie waar die verschrikkelijke egoïst naartoe is?

LIESJE : *(verrast)* Wie, Nigel?

MONIQUE : Neen, die vrouw. Die bekakte, professor... Monique.

LIESJE : *(verbaasd)* Monique?

MONIQUE : Ja, die. Dat zei ik toch. Zij wil die plant vinden en verkopen. Ik vertrouw haar niet. Ik kan haar niet meer uitstaan!

RITA : *(lacht)* Awel, ik ook niet.

MONIQUE : Wie ben jij?

RITA : Rita.

MONIQUE : Neen, ik ben Rita.

RITA : Neen, neen, ik ben Rita.

MONIQUE : Neen, ik.

RITA : (*richting publiek*) Nu gaat *madam* nog beweren een betere versie van mij te zijn. Als jij Rita bent, wie ben ik dan...

(*Nigel komt weer op, zonder Coco. Vlak achter hem volgt Andrés.*)

NIGEL : (*teleurgesteld*) In een onbewaakt moment is ze me ontglipt.

LIESJE : Maar hoe kan dat?

ANDRÉS : (*hevig knikkend*) Ikke ook... gezien. Foetsie!

NIGEL : Coco is boos. (*samenzwerend*) Vrouwen zijn wreed, kameraad. Ze zijn zoals een olifant.

ANDRÉS : Ja, dikke poep.

NIGEL : Neen, ze vergeten nooit! Zet vier vrouwen in een boot en na een uur krabben ze elkaars ogen uit. Zet vier mannen in een boot...

RITA : En ze varen tegen een ijsberg. Ooit van de *Titanic* gehoord?

NIGEL : Wat is er met haar aan de hand? Ze ziet er minder boos uit.

LIESJE : Ik denk dat...(wijst subtiel naar *Monique*) ze een tikje heeft gekregen.

ANDRÉS : *Qué?*

RITA : (*overdreven*) Elastiek... kapot!

MONIQUE : (*samenzweerderig*) Wisten jullie dat de professor mij bewust in haar schaduw laat verkommeren?

RITA : (*overdreven*) Serieus? Vertel me meer...

MONIQUE : Ze is jaloers op mij. Ik ben even goed als haar en ik kan tenminste mijn liefde delen met een partner.

LIESJE : Rita, dit is goed nieuws.

RITA : (*ironisch*) Geweldig.

LIESJE : Zij verwoordt wat jij eigenlijk denkt!

RITA : Ik moet dat daarom niet dubbel horen.

LIESJE : In haar binnenste weet ze dus...

RITA : *(denkt na)* ...dat ik gelijk heb...

LIESJE : Door de klap is ze van persoonlijkheid veranderd, een beetje zoals de naald van een platenspeler die naar een ander lied is gesprongen.

RITA : Als we het sluw aanpakken dan kunnen we veel meer van haar te weten komen.

LIESJE : Dat is een goed idee.

RITA : Een platenspeler die blijft hangen, kan je ook...

NIGEL : ...een tik geven!

(Nigel geeft Monique onverwachts een harde mep tegen haar hoofd.)

MONIQUE : *(Engels accent)* Ik ben Nigel. In plaats van actie te ondernemen, ben ik een mensenleven lang op een eiland blijven zitten. Ik heb de hele oorlog lang geen enkele Duitser gezien. Ik had een boot kunnen maken van hout en van mijn parachute een zeil. Maar ik was bang van de zee.

NIGEL : *(valt huilend op de knieën)* Ze heeft gelijk! Ik heb gelijk.

ANDRÉS : *(blij)* Nu mijn beurt!

(Andrés geeft Monique een mep op haar hoofd. Monique kijkt voor zich uit. Andrés wuift voor haar gezicht.)

ANDRÉS : Wie zij nu... zijn?

MONIQUE : Ik ben slim, maar ik heb altijd op zeker gespeeld. Ik verberg mijn onzekerheid door op foute zelfzekere mannen te vallen.

RITA : Over wie heeft ze het nu?

(Liesje zet enkele stappen vooruit en steekt haar hand in de lucht.)

MONIQUE : Ik durf geen risico's nemen. Ik durf nooit die juwelenzaak beginnen. Wie koopt er nu edelstenen in een winkel met de naam: Steengoed?

LIESJE : Ze toont wie we echt vanbinnen zijn.

ANDRÉS : *(blij)* Nog!

(Andrés geeft Monique een harde mep op haar hoofd.)

MONIQUE : De plant heeft de professor eerlijk gevonden, maar ik kan het geld wel gebruiken. Als ze het eerlijk met ons verdeeld, dan kan ik als haar assistent wel...

ANDRÉS : *(teleurgesteld)* Die persoon al... geweest.

(Andrés geeft Monique een hardere mep op haar hoofd.)

MONIQUE : Eigenlijk ik al lang aan Estrella...

ANDRÉS : Eindelijk!

MONIQUE : ...moeten bekennen dat ik haar doodgraag...

ANDRÉS : *(smekend)* Ja?

RITA : Mijn beurt!

(Rita geeft een mep op Monique haar hoofd.)

MONIQUE : Ik wil dolgraag eens gewoon een bar binnenstappen en me laten verleiden door een wildvreemde. Daarna gaan we naar een hotelkamer en...

(Iedereen kijkt verrast en onwennig rond.)

RITA : *(nonchalant)* Die kennen we niet.

LIESJE : Ja, dat moet iemand anders zijn.

NIGEL : Zeker weten *(even onwennige stilte)*. Opnieuw mijn beurt!

(Nigel geeft een mep op Monique haar hoofd.)

LIESJE : Neen, laat mij nog één keertje.

(Rita, Liesje, Andrés en Nigel beginnen wat te trekken, te duwen en Monique krijgt harde tikken op haar hoofd.)

MONIQUE : *(oerkreet)* Aaaaah!!!

(Monique gaat stampvoetend af.)

NIGEL : De jukebox is kapot. Ik zal eens gaan kijken. *(gehaast)* Hopelijk komt ze Coco niet tegen.

(Nigel gaat af. Andrés gaat zitten en begint met een bot van zijn ketting te prutsen.)

LIESJE : Rita?

RITA : Ik of zij?

LIESJE : Rita, de professor beseft duidelijk dat ze fouten heeft gemaakt. We mogen niet al te hard voor haar zijn. Geven en nemen.

RITA : Liesje, je hebt gelijk, maar het was een enorme klap voor me om dit vandaag allemaal te vernemen. Ik voelde me gebruikt.

LIESJE : Dat begrijp ik.

(Nigel komt weer op.)

LIESJE : En hoe is ze er aan toe?

NIGEL : Ik denk dat ze nu een vleermuis is.

RITA : Een vleermuis? Waarom denk je dat?

NIGEL : Ze hangt ondersteboven in een tunnel.

LIESJE : We zullen haar best maar wat laten rusten.

RITA : *(moedeloos)* We geraken hier nooit uit.

(Rita laat zich op de grond vallen.)

LIESJE : We mogen de moed echt niet laten zakken. Vlak na het donkerste moment van de nacht komt de zon weer op.

NIGEL : Of begint het te regenen.

RITA : We hebben hier veel tijd gekregen om na te denken. Maar we gaan nooit onze beste kant aan iemand kunnen tonen. Wat voor nut heeft het dan?

NIGEL : We zitten als wratten in de val.

LIESJE : Ratten, Nigel.

NIGEL : Ja, die ook.

ANDRÉS : Wacht! *(veert recht)* Andrés idee... hebben.

LIESJE : Vertel!

ANDRÉS : Kinderen uit het dorp in de buurt van vulkaan eten...zoeken. Af en toe, kind in vulkaan...vallen.

NIGEL : Er moeten hier dus kinderen liggen? Om op te eten?

ANDRÉS : Neen! Zij fluitje...meegekregen. Van botten... gemaakt.

(Rita veert blij recht.)

RITA : Ja, om zo om hulp te roepen.

LIESJE : Andrés, kan jij zo een fluitje maken?

ANDRÉS : Ik kan geen fluitjes maken, alleen wapens.

NIGEL : Ook geen harpen.

ANDRÉS : Fluitenmaker beroep voor mannen die van mannen... houden. Wij wel spreuk... hebben: Fluit en zij naar je... komen.

RITA : Liesje, jij kan toch juwelen maken? Kan je van die beenderen geen fluit maken?

LIESJE : We kunnen het proberen.

NIGEL : Goed idee. Ik ga Coco zoeken.

(Nigel gaat af. Liesje en Andrés gaan op de voorgrond zitten. Ze zijn met een bot en een steen in de weer.)

LIESJE : Andrés, zou Estrella eigenlijk niet weten dat je van haar houdt?

ANDRÉS : Soms zij me... negeren. Soms zij... doen alsof ik niet... besta.

LIESJE : *(glimlachend)* Ja, ik denk wel dat ze het weet. Ik denk dat ze ook op je verliefd is. Soms doen we dan tegendraads.

ANDRÉS : Ik niets van... begrijp. Waarom averechts... doen?

LIESJE : *(minzaam)* Ja, zo zijn vrouwen, Andrés. Het mag soms niet te eenvoudig zijn.

(Andrés en Liesje werken even verder aan hun fluitje. Tighten Up van The Black Keys speelt een tijdje.)

VIERDE SCENE

(De muziek dooft stilaan uit. Rita komt er bij staan.)

LIESJE : Zo, we kunnen het eens proberen.

ANDRÉS : *(bewonderend)* Jij heel handig en leergierig... zijn

LIESJE : Als klein meisje was ik altijd heel nieuwsgierig.

RITA : Weet je wat gek is? Het eerste jaar leren we een kind praten en wandelen. En vanaf dan vragen we het om te zwijgen en stil te zitten.

ANDRÉS : Kinderen inderdaad heel nieuwsgierig...zijn. Wat in dat ei...zitten. Wat onder die steen... kruipen? In alle twee de gevallen: een slang. Kind... gebeten.

RITA : Komaan, Liesje probeer eens te fluiten.

(Liesje zet het fluitje aan haar lippen en ze wil hard fluiten. Maar dan houdt ze zich in, want op dat moment komt Monique langs links op. Ze neuriet goedgehumord. Ze nipt uit de helft van een kokosnoot.)

MONIQUE : Ah, ik voel me als herboren. Heb ik lang geslapen? Iemand een slokje melk?

LIESJE &

RITA : *(geschrokken)* COCO!

(Rita en Liesje springen voor Monique. Nigel komt nietsvermoedend weer langs rechts op.)

NIGEL : Coco is nergens te vinden. En het schemert al buiten. Zo laat komt ze anders nooit thuis. Zo koppig.

RITA : Ha, Nigel! We gingen de manier om hier uit te geraken eens testen.

NIGEL : Ik ben eens *curieus*.

RITA : Ze hebben het fluitje gemaakt. Fluiten, Liesje!

(Liesje zet een stap naar voren en blaast heel hard, maar er gebeurt niets. Liesje probeert nog eens.)

NIGEL : Misschien is het voor honden!

ANDRÉS : Harder!

(Liesje probeert nog een keer. Terwijl slurpt Monique luid van de kokosnoot.)

NIGEL : Subiet zit het hier vol poedels.

(Monique drinkt stiekem en slurpend.)

NIGEL : Ik hoor geen gefluit maar een slurpende geluid? Wat gebeurt er?

(Nigel duwt Liesje en Rita aan de kant en hij ziet dat Monique van de kokosnoot drinkt.)

NIGEL : *(oerkreet)* Neen, Coco!

MONIQUE : Ook een slokje?

NIGEL : Moordenares!

MONIQUE : We moeten toch ooit eens drinken.

NIGEL : Maar toch niet van...

(Nigel neemt een grote steen vast en tilt die boven zijn hoofd.)

NIGEL : Ik ga van onze platenspeler een CD maken! Of een mp3!

(Liesje, Rita en Andrés doen alles om hem tegen te houden. Andrés weet de steen over te nemen. Hij blijft de steen boven zijn hoofd houden en wankelt af en toe.)

RITA : *(veel armgebaren)* Rustig, Nigel, Rustig. Kalmeer.

NIGEL : Ik zal iemand die zij graag ziet ook eens in twee kappen.

RITA : *(ironisch)* Succes, om die te vinden.

NIGEL : Waarom heb je dat gedaan? Ik kan maar een verklaring verzinnen. Je bent jaloers op haar...

MONIQUE : Ik ben helemaal niet...

RITA : *(roept)* Jawel, ze was jaloers.

MONIQUE : *(dondert)* Wat?

LIESJE : Ja, professor. Het is dat...of *(wijst naar de steen)* euhm... plat.

ANDRÉS : *(kreunend en wankelend)* Ik... de steen... alstublieft... mogen neerzetten.

(Rita en Liesje schrikken en helpen Andrés met het neerzetten van de steen. Andrés hijgt en is duidelijk vermoeid.)

LIESJE : We moeten er rustig over praten.

NIGEL : Zo lang heel alleen op een eiland zitten. En dan plots was daar iemand die me echt begreep. Die de kern van mijn zijn kon vatten. Ik zie haar daar nog hangen, tussen de anderen. Het was liefde op het eerste gezicht.

LIESJE : Dat begrijp ik, Nigel. Het spijt me zeer.

RITA : Monique heeft misschien een hersenschudding en ze wist niet goed wat ze deed.

(Andrés kruipt/sluipt naar de kokosnoot en drinkt er van.)

MONIQUE : Ik weet terug heel goed, wat ik doe.

NIGEL : *(mijmerend)* Aan alle mooie liedjes komt zeker een eind?? Andrés, zo lang de mannen maar geen ruzie onder elkaar krijgen.

(Nigel ziet dat Andrés een slok van de kokosnoot neemt. Andrés kijkt gelukkig na het drinken, krijgt dan Nigel in de gaten en schrikt heel hard.)

NIGEL : Stopt de horror dan nooit!

RITA : Nigel, kalm. Kijk, we snappen dat het verschrikkelijk voor u moet zijn maar... hoe zal ik het voorzichtig zeggen. Coco is geen persoon. Ze is niet ech...

LIESJE : Rita, neen! Nigel, Coco heeft zich opgeofferd om ons allemaal te redden. Zoals een moedige soldaat die zich op een granaat gooit om de rest van zijn eenheid te redden. Coco is een heldin!

(Liesje salueert plechtig. Rita volgt haar voorbeeld. Nigel knikt, komt naast haar staan en salueert ook plechtig.)

LIESJE : Op Coco!

RITA : De harige noot!

NIGEL : Ja, jullie hebben gelijk. We moeten inderdaad drinken om te overleven. Neem maar een slokje. *(weent)* Ze zou het niet anders gewild hebben.

LIESJE : Dat is heel groots van u. Wie mag als eerste een slokje nemen?

(Rita neemt plechtig de twee helften kokosnoot en merkt dat ze leeg zijn. Iedereen kijkt naar Monique.)

MONIQUE : *(laat een luide boer)* Oeps, sorry.

RITA : *(staat op ontploffen)* Sorry? Nu is het plots wel sorry.

MONIQUE : Het spijt me.

ANDRÉS : Ik ook boer...

(Andrés opent zijn mond, maar laat een wind.)

ANDRÉS : Ook sorry.

RITA : Dikke vette egoïst. Jij, jij hebt nergens spijt van.

(Dreigend gerommel van de vulkaan klinkt.)

MONIQUE : Ik kan het uitleggen. De plant...

RITA : Weer over de plant? Uw plaat blijft hangen!

MONIQUE : Ga je dan weer op mijn hoofd kloppen? De plant in mijn rugzak...

RITA : In uw rugzak? Heb je al de hele tijd de plant stiekem in je rugzak zitten?

(Het gerommel neemt toe. Rita loopt naar haar rugzak, haalt er een bos bloemen/plant uit en begint er mee op Monique te slaan. Blaadjes vliegen in het rond.)

RITA : Daar is uw plant van eeuwig leven. Stik er in! Je kan naar de tien miljoen fluiten.

(Rita geeft Monique een duw. Monique duwt terug.)

LIESJE : *(wanhopig)* Ik kan dit niet meer stoppen. Ik heb zo dorst. We glijden af naar anarchie. Ik heb het geprobeerd.

(Iedereen begint te duwen, te trekken en te schreeuwen. Een worsteling/vechtpartij ontstaat. De resten kokosnoot vliegen in het rond. De vulkaan rommelt luider en luider. Na een tijdje kruipt Liesje tussen hen uit. Ze kruipt naar het fluitje, lijkt er wat mee te doen en brengt het aan haar lippen. Ze begint oorverdovend hard te fluiten. Na een tijdje stoppen de anderen met worstelen.)

MONIQUE : Wat is er van ons geworden? Het dunne laagje beschaving. Hetgeen ons van de dieren onderscheidt.

RITA : We zijn monsters geworden.

ANDRÉS : Liesje, jij fluitje... gemaakt.

(Liesje blijft op haar rug liggen.)

LIESJE : *(nahijgend)* Ik kreeg een ingeving. Ik heb er een balletje ingestopt.

NIGEL : Wat? Van wie?

LIESJE : Professor?

MONIQUE : Ik begrijp het. Als er in het fluitje geblazen wordt, dan komt het balletje in beweging en gaat het trillen. Dit zorgt ervoor dat de toon die het fluitje produceert versterkt wordt, en dus veel doordringender is en tot veel verder weg te horen is dan wanneer er geen trillend balletje in zou zitten.

ANDRÉS : *(richting publiek)* Que?

RITA : Een stukje steen?

LIESJE : Neen, een stukje kokosnoot.

(Liesje staat recht.)

NIGEL : Coco heeft ons gered.

MONIQUE : Dat valt nog af te wachten.

RITA : Wat belet er ons dat we niet opnieuw beginnen te vechten?

MONIQUE : Rita, laat me even uitspreken. De plant in mijn rugzak was niet de echte plant. Ik heb er een andere ingestopt. Bedankt dat je me daarnet met die tropische soort van een distel hebt geslagen... Het brandt en jeukt enorm. Maar jullie hebben me doen inzien dat ik verkeerd bezig was.

RITA : Meen je dat echt?

MONIQUE : Het duurt even om een tanker te keren, maar ik wil er echt aan werken. Misschien dat ik met deze Engelsman op de thee ga.

NIGEL : Wat?

MONIQUE : Een date.

NIGEL : *Count me in!*

(Nigel maakt een ouderwets vreugdedansje, een soort horlepiep.)

LIESJE : En het geld dan?

MONIQUE : Denk je dat Andrés gelukkiger zou zijn met geld? Nigel heeft hier zeventig jaar zonder geld geleefd. Geld kan bijdragen tot een comfortabel leven, maar geld zelf maakt niet gelukkig. Ik bewonder je temperament enorm, Rita. Waarom heb ik je destijds aangenomen, denk je?

RITA : Ik reageer soms nogal fel. Praten blijft de beste oplossing, niet geweld.

(Een touwladder zakt in het midden naar beneden. Andrés gaat in het midden staan en kijkt naar boven.)

ANDRÉS : *(blij)* Het is Estrella! Zij heeft ons gehoord en is ons komen redden.

LIESJE : Ze houdt van je... en je praat nu zoals ons!

ANDRÉS : Wie met de Alpaca slaapt, krijgt zijn vlooiën en soms zijn melk.

RITA : We hebben onze slechtste kant leren kennen. Ik hoop die nooit meer tegen te komen. Ik had Andrés nooit mogen vragen om uw haar af te knippen.

MONIQUE : Ik besef maar al te goed dat ik verkeerd was.

LIESJE : Maar die knoop die ik maakte voor we afdaalden.

MONIQUE : Ik wilde die verbeteren. Het spijt me, Liesje. Het was sterker dan mezelf.

LIESJE : Ik ben blij dat je het toe geeft.

MONIQUE : Ik wilde zo graag mijn plek in de geschiedenisboeken. Te graag.

NIGEL : Als je iets neemt wat anderen al ontdekt hebben, dan is dat *pikken*.

MONIQUE : Zo is dat. Ik ga er een levenswerk van maken om dit wondermooie stuk natuur te bewaren. Een fonds oprichten dat er voor zorgt dat de inheemse stammen hun eigen waarden kunnen bewaren en...

(De touwladder gaat weer omhoog.)

NIGEL : De ladder gaat *ribbedebie*.

LIESJE : *(roept)* Wacht!

(De touwladder zakt weer.)

RITA : We houden de zedenlesjes wel tot boven.

LIESJE : *(wijst naar de touwladder)* Andrés, aan u de eer. En geef ze maar direct een dikke, dikke kus.

MONIQUE : Ga jij maar voor mij, Rita. Ik ga bijna met pensioen en jij wordt mijn opvolgster.

NIGEL : Eigenlijk zijn we nooit echt in gevaar geweest. We hadden gerust nog wat langer kunnen blijven.

(Nigel gaat naar rechts. Er klinkt gesis.)

NIGEL : (schreeuwt) LAVA!

(Nigel loopt terug en maant de anderen aan om te beginnen klimmen of duwt de anderen weg om zelf te beginnen klimmen. Lonely Boy van The Black Keys begint te spelen.)

DOEK

Dit is een leesexemplaar